

Η ΑΝΔΡΕΙΑ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Η ΜΕΓΑΛΕΣ ΗΡΩΪΔΕΣ

Η ΤΕΡΠΕΖΑΦΙΚΕ Η ηρώς της πολιορκίας της Τουλώνος

Η ΖΑΚΕΑΙΝΑ ΠΟΜΗΙΕΝ

Η μενοραχία του Ταγκρέδου και της Χλερίνδας. Η τραγική αποκάλυψις. Ο θρύλος και η ιστορία. Η γυναίκες του 17ου αιώνας. Ραδιουργίες και έρωσ. Η βασιλεία της γυναίκας. Η Ίωάννα της Φλάνδρας. Η έκδικη της του αιχμαλώτου συζύγου. Η γυναίκες της Σιέννας και τα παρδαλόχρωμα στρατευμάτα τους. Η Αικατερίνη Σφόρτσα. Μαρία Θηρεσία και Αικατερίνη Β'. Ηρώδες βγαλμένες από το λαό. Ο «άξιος της πατρίδος» υπαξιωματικός. Ο θηλυκός επιλοχίας. Ο δειλός λιποτάκτης και η ανδρεία αδελφή του. Η γυναίκες στην εξστρατεία της Ρωσίας κ.λ.π.

Γοητευτικές και τολμηρές, αξιόσρατες και θαρραλές, συνενώνοντας τη γυναίκα χάρη μαζί με μιά γενναϊότητα αντίξια των πο άνδρειών άνδρών, άπάνω στ' άσυγκράτητα άλογά τους, ενώ ό άνεμος έκαμε τάλυμένα μαλλιά τους να κυματίζουν, οι Άμαζόνες ένένπνευσαν πάντοτε τη φαντασία των ποιητών κι' έκαναν ν' άχτινοβολή μέσα στους θρόλους και στις παραδόσεις ή λάμψη της γυναίκιας άνδρείας.

Άμαζόνες δέν υπήρχαν μόνο στη μυθολογία, υπήρχαν σε κάθε εποχή, τόσο στην αρχαιότητα, όσο και στα ίπποικά μυθιστορήματα του Μεσαίονος και στα ποιήματα της Άγαγενήσως, Μέσα στην Άπελευθερωσία Ίερουσαλήμ του Τουρκικού Τάσσου υπάρχει μιá σκηνή στην όποία ό ήρωσ του έργου, ό Ταγκρέδος, προκαλεί σε μονομαχία έναν ίππότη, τον όποιον και πληγώνει. Του άραιου τότε την περικεφαλαία κι' άρέσως ένα κήμα μαλλιών ξεπετιέται από μέσα. Έκπληκτος ό Ταγκρέδος κυττάει καλυτέρα τό γοητευτικό γυναίκειο πρόσωπο, στο όποιο ό θάνατος έχει άρχεισει ν' άλλάγη τη χλωμάδα του. Ό δυστυχισμένος ίππότης άναγνωρίζει τότε στο πρόσωπο του ίππότη, με τον όποιον μονομάχησε, την πολυγαμημένη του Χλορίνδα: Είχε σκοτώσει έκείνη τον άγαλούσε!...

Μά για να βρούμε τέτοιες άμαζόνες δέν εινε άνάγκη να καταφύγουμε στα δημουογήματα της φράνς, ποιητικής φαντασίας. Δέν έχουμε παρά να ριζούμε μιá ματιά μέσα στην ίδια την ιστορία. Εκεί βλέπουμε γυναίκες να νύφονται μ' άντρώνια ρούχα, να ξερομούν μανιώδες, ν' άναστατώνουν χώρες δλόκληρες, να κυριεύουν φρούρια και πολιτείες, να παίζουν με τις τοικιμίες της θαλάσσης και της μοίρας, να συνομιτούν και να διοικούν μεγάλα στρατεύματα. Όλ' αυτά που μόνο στα μυθιστορήματα θά μπορούσαμε να τά βρούμε μας τά δίνει ή ιστορία, ή ιστορία μάλιστα ένας από τους τελευταίους αιώνας. Με τέτοιες άνδραγαθίες, γυναίκα ν' εινε γεμάτος ό 17ος αιώνας, άιών της λογικής, ένας αιώνας κατά τον όποιο κυβέρνησαν τη Γαλλία-όπου και συνέβησαν τά φαινόμενα αυτά-δύο πολιτικοί, θεατικοί και ρεαλιστά. Ό Ρισελιέ και ό Μαζαρίνος.

Δέν ήταν βέβαια, κατά την εποχή έκείνη, ή πρώτη φορα που ή γυναίκες ανέλαμβαναν άνδρικά καθήκοντα. Κατά τον Μεσαίονα, πολλές κυρίες, δούκισσες, κόμισσες, μαρκησιές, ενώ οι σύζυγοι των άπουσάριων στις σταυροφορίες ή στους πολέμους, διηύθυναν μόνες τους τά κρατιδιά των ή τις έπαρχίες των. Μά έδώ δέν πρόκειται περι αυτού. Η περιλάμψη και θορυβώδης είσοδος των γυναίκων στην ιστορία κατά τον 17ον αιώνα ήταν τό άποτέλεσμα και τό σημείο μιás μεταβολής, που έγινε στην αρχαία αντίληψη του ρόλου της γυναίκας.

Κατά τον μεσαίονα δέν άγαλούσαν και τόσο

τη γυναίκα. Έν πρώτοις την εύρισκαν άσημη. Δέν έχει στο σίμα της καμιά άναλογία τέλει» γράφει ένας από τους μεγαλειέτους ζωγράφους της εποχής. «Η γυναίκα, γράφει ό Πετρόφης, εινε ό διάβολος ένσαρκωμένος.» Ένας άλλος πάλι ύποστηρίζει ότι: «Όλες ή γυναίκες εινε τρελλές και γεμάτες φύλλους!» Ένας τρίτος βγάζει αυτό τό συμπέρασμα: «Καλή ή γαική, ή γυναίκα της χροιάζεται έξολο.»

Άπεναντίας όμως κατά την εποχή της Άγαγενήσως, άρχίζει ή γυναίκα ν' έπικτά μιá πραγματική κυριαρχία. Άρχίζει να πρωτοστατή στα πάντα: στην κοσμική κίνηση, στα σαλόνια, στη φιλολογία, στο θέατρο και στο μυθιστόρημα. Φυσική συνέπεια αυτού ήταν ν' άρχισή κατά τον 17ον αιώνα να ενδιαφέρεται, εκτός από τις έρωτικές ραδιουργίες και γα τις πολιτικές. Έρωσ και συννομίες!

Ό καρδινάλιος Μαζαρίνος έγραφε κάποτε στο ντόν Λουίς ντε Χάρο ότι ζηλεύει την τύχη της Πορτογαλλίας όπου ή γυναίκες δέν ένδιαφερόντουσαν παρά για τά έρωτικά σκάνδαλα και όχι για τά πολιτικά. «Η γυναίκες σας, του λέει σ' αυτό τό γράμμα, δέν άναγκαζούνται με την πολιτική. Έδώ όμως τά πράγματα εινε διαφορετικά: έχουμε έδώ γυναίκες που θά ήσαν ικανές νά κυβερνήσουν ή ν' άναστατώσουν και τά μεγαλύτερα από μη βασιλεία.»

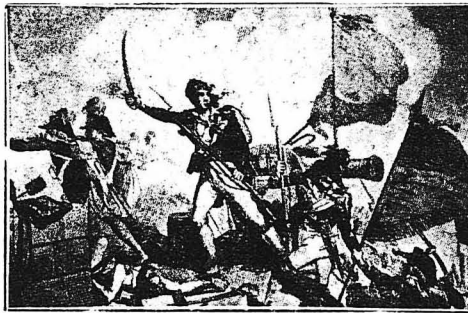
Μιá μεγάλη ηρώς ή Ίωάννα της Φλάνδρας, κόμισσα του Μονφόρ, ή όποία όταν έμαθε ότι ό σύζυγός της διεδικώνε τά δικαιώματά του επί της διαδοχής της Βρετανίας, συνέληξε από τούς αντίπαλους του, συγγέντως σε γύφο της όλους τούς ευγενείς της αιλής της και παρουσίαζοντες τους, τό έπταετές άγούρι της, τούς εινε:

— Εύγενείς εύπατριδά, από αυτή τη στιγμή θεωρώ τό σύζυγό μου γιά πεθαμένο. Μά ίδου τό παιδί του, ό διάδοχός του και κηρύξτε σας. Σας παρακαλώ να όρκισθήτε σ' αυτό πως θά έδικησθε τον πατέρα του.

— Κυρία, της άπάντησαν μ' ένθουσιασμό οι ευγενείς, τ' όρκισόμαστε!

— Σας ευχαριστώ πολύ, τούς άπάντησ' έκείνη. Και παίρνοντάς τους μαζί της ξεκίνησε έναντίον των έχθρών του συζύγου της, τούς όποιους, άν και ήσυχ πολύ περιεσσότεροι, κατετρόπασε.

Στην Ίταλία του XV αιώνας έζησε μιá μεγάλη ηρώς, ή Αικατερίνη Σφόρτσα, της μεγάλης ιστορικής οικογενείας. Η Σφόρτσα, μετα τή δολοφονία του συζύγου της από τό θανάσιμο έχθρο του, τον Κάισαρα Βοργία, πολιορκήθηκε από τούς άνθρώπους του τελευταίου, στον πύργο του Φορλί. Έκει, επί κεφαλής των ολίγων άνδρών της, άντέταξε επί τρεις μήνες ηρώικην άμυνα, επιβλέποντας ή ίδια τά πάντα, γύφτα και μέρα, ως που στο τέλος, μη μπροσώντας πιά να κινή άλλοιώς, έβραλε φωτιά μό-

Η ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΝΑ ΜΠΑΡΡΟ ΣΤΗ ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΑΛΛΟΓΚΙ

φθη αιχμάλωτος στη Νάντη από τούς αντίπαλους του, συγγέντως σε γύφο της όλους τούς ευγενείς της αιλής της και παρουσίαζοντες τους, τό έπταετές άγούρι της, τούς εινε:

— Εύγενείς εύπατριδά, από αυτή τη στιγμή θεωρώ τό σύζυγό μου γιά πεθαμένο. Μά ίδου τό παιδί του, ό διάδοχός του και κηρύξτε σας. Σας παρακαλώ να όρκισθήτε σ' αυτό πως θά έδικησθε τον πατέρα του.

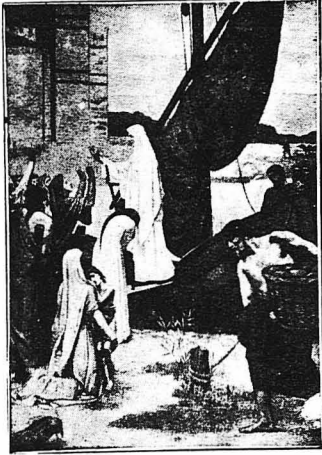
— Κυρία, της άπάντησαν μ' ένθουσιασμό οι ευγενείς, τ' όρκισόμαστε!

— Σας ευχαριστώ πολύ, τούς άπάντησ' έκείνη. Και παίρνοντάς τους μαζί της ξεκίνησε έναντίον των έχθρών του συζύγου της, τούς όποιους, άν και ήσυχ πολύ περιεσσότεροι, κατετρόπασε.

Στην Ίταλία του XV αιώνας έζησε μιá μεγάλη ηρώς, ή Αικατερίνη Σφόρτσα, της μεγάλης ιστορικής οικογενείας. Η Σφόρτσα, μετα τή δολοφονία του συζύγου της από τό θανάσιμο έχθρο του, τον Κάισαρα Βοργία, πολιορκήθηκε από τούς άνθρώπους του τελευταίου, στον πύργο του Φορλί. Έκει, επί κεφαλής των ολίγων άνδρών της, άντέταξε επί τρεις μήνες ηρώικην άμυνα, επιβλέποντας ή ίδια τά πάντα, γύφτα και μέρα, ως που στο τέλος, μη μπροσώντας πιά να κινή άλλοιώς, έβραλε φωτιά μό-

ΕΝΑ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟ ΤΟΥ 1870

Οι γυναίκες της Γαλλίας, από τις πιο ευγενείς ως τις πιο φτωχές, κατά τό Γαλλογερμανικό πόλεμο επέδειξαν μιá ήρωϊκάστη αυθύμνησά. Νάρσι στα πρόχειρα νοσοκομεία τά όποια αυτές άγκαϊστούσαν μέσα στα πεδία των μαχών, έσώθησαν χιλιάδες τραυματιών.

Η ΑΓΙΑ ΓΕΝΕΒΙΕΒΗ ΤΡΟΦΟΑΟΥΤΩΝΤΑΣ ΤΟ ΠΟΛΙΟΡΚΗΜΕΝΟ ΠΑΡΙΣΙ. (Πίναξ του Πωβίς ντε Σαβάν). Κατά τον 16ον αιώνα, κατά τη διάρκεια ο της πολιορκίας των Παρισίων, έφραδιζε καθ' όλο αυτό το διάστημα, την πανσμένη πόλη με τρόφιμα, τα όποια έλάμβανε η ίδια με μεγάλες βάρκες άμφωντος τους πολιορκητάς. Χάσις σ' αυτό όνομασθήκε και «Προστάτις των Παρισίων».

νη της στις πυριτιδαποθήκες του φρουρίου της και τó άνάτιναξε στον αέρα!

Περίφημη επίσης είνε η αυτοθυσία και ή άνδρεία των γυναικών της Σιέννας κατά την έποχή που ή πόλις τους έπολιορκείτο από τά στρατεύματα του Σάρλ-Κέν. "Όταν ό άρχηγός της φρουράς της πόλεως, έκάλει τους κατοίκους; της να βοηθήσουν τους στρατιώτες του στην άνεγέρση άμυναικών όργων ελδε με κατάλληλη τον σαράντα όωριες, κυρίες της άριστοκρατίας της Σιέννας που έπροθυμοποιήθησαν να συμμετάσχουν σ' αυτή τη σκληρή έργασία κοιφωλώντας καλάθια γεμάτα ζώμα. "Μά δέν περιορίστηκαν μόνο σ' αυτό ή πραγματικά ευγενείς αυτές κυρίες; συγκεντρώοντες γύρω τους και άλλες σκεδόν τις άλλες γυναίκες της πόλεως και ηργισαν ένα στρατεύμα από τρεις χιλιάδες γυναίκες, χωρισμένο σε

'Η Έθνοσυνέλευση της Έπαναστάσεως στη συνεδρίασή της της 26 'Ιουνίου 1793, παρεσχέσε έτηρία σύνταξη τρακουόμων λιβρών σ' ένα ύπαξιωματικό, ό όποιος είχε γρανή «Άσους της πατρίδος». "Ό ύπαξιωματικός αυτός ήταν μία γυναίκα, ή Αικατερίνη Ποσελά, ή όποια είχε καταταχθεί ως έθελοντής στο στρατό!

Στήν τρομερή μάχη του 'Αλλοχλι που έδόθη στις 13 Αδούστου 1793, ή 'Αλεξάνδρινα Μπαρού, γ ο ρ α δ ι ε ρ ο ς στο 20 τάγμα του Τάρι, πολέμοσε τοποθετημένη μεταξύ των άδελφών της και του πατέρα της. Σέ λίγο οι δύο άνδρες έπεσαν κάτω νεκροί. 'Η 'Αλεξάνδρινα γά να τους έκδικηθή, άφου εξάντλησε και τó τελευταίο της φυσίγγι, άρχισε να πολεμεί χτυπώντας τους έχθρους με τον υποκόπανο του όπλου της και έκανε κομμάτια τά κεφάλια πολλών 'Ισπανών που άπελευθέρησαν γά την αϊχμαλωτισίνην. Δέν έγκατέλειπε δέ τó πεδίον της μάχης, μέχρις ότου ή νίκη έστειρε τά όπλα των Γάλλων.

Μιά άλλη ήρωίς, ή Τερέζα Φιγκέ, στην πολιορκία της Τουλώνος, έκτός από μία σφαίρα στο στήθος, έβαζε και πέντε σφαθίς στο κεφάλι. "Επίσης τó όνομα της Ντικού-Λαμπρόν έγινε περίφημο κατά την έποχή του Μεγάλου Ναπολέοντος. "Η γυναίκα αυτή είχε καταταχθή ως έθελοντής-οισάρας και είχε προβιασθή ως έπιλοχία. Στή μάχη της Φινιλανδής πάλι τραυματίστηκε σοβαρά, μά έπιδένοντας μόνη της τó τραύμα της, καβάλλησε τάλογο της και όρμώντας μέσ' στο κέντρο της μάχης, συνέλαβε έξη Πρόσους αϊχμαλωτους. Στο Βατελώ τέλος τραυματίστηκε σοβαρά στο ένα της ποδι, τó όποιο και της τó άπέκοψαν. Άκόμα πιο ρομαντική είνε ή ιστορία της Βιργινίας Σεακιέρ. Αυτή είχε άντακαταστήσει τόν άδελφό της στο στρατό, ό όποιος είχε λιποτακτήσει χωρίς κανένας ν' άντιληφθή την πλαστοπροσοπία αυτή, χάσις δέ στην άνδρεία της είχε προαχθή σε λοχία. Στά 1808 «Λοχίας» Σεακιέρ πολεμούσε στην Πορτογαλία, υπό τάς διαταγάς του στρατήγουν Ζινώ. Σέ μία μάχη ό συνταγματάρχης τραυματίστηκε σοβαρά. Μόλις τó έμαθε αυτό ό θλιβτικός λοχίας, έτρεξε και τόν βρήκε σοριασμένον άνάμεσα ένα σωρό από πτώματα. Έξενιη τη στιγμή περνούσαν από κεί δύο άγγλοι έξωτιαστικά έφιπποι. "Αμέσως ό λοχίας σκέτρησε να τούς χτυπήσει γά να πάρει τ' όλογά τους. Και πράγματι κατόρθωσε να σκοτώση τόν ένα και να τραυματίσει τόν άλλο, μά α' ή ίδια πληγώθηκε σοβαρά από μία σφαίρα. "Όσοσο συγχάτησε τόν πόνο της και άρχισε να καταβάλλη άεγνωσμένες προσπάθειες γά να τοποθετήση τόν πληγωμένον συνταγματάρχη της σ' ένα από τά άλογα. Μά ή δύναμις της; είχαν εξαντληθεί πιά και δέν τó κατόρθωσαν. Έδ-τυχώς έκενιη τη στιγμή μερικοί σύντροφοί της προσέτρεξαν και μετέφεραν και αυτή και τόν συνταγματάρχη σ' ένα πρόχειρο νοσοκομείο. Έκει, όταν ό γιατρός θέλησε να έπίδεση τη πληγή του θλιβτικού λοχία βρέθηκε πρό έπιμόνον ανησείως του. "Ό γιατρός όμως έπέμεινε και στο τέλος άνοιγοντας διά της βίας σκεδόν τó άμπέχονο του λοχία, άντίκρινε μπροστά του ένα γυναικείο στήθος και έτσι ανακαλύφθηκε, ότι ό ήρωικός έκείνος λοχίας ήταν γυναίκα!...

τρία τάγματα. Τό πρώτο τάγμα τó διοικούσε ή σινιόρα Φοιτεγκέρα ή όποια φρουρούσε ρουχα βιολε. δ-πως κι' άλλες ή άλλες γυναίκες τού τάγματός της. Τό δεύτερο τó διοικούσε ή σινιόρα Πικολομιν που φρουρούσε ρουχα ρός, όπως και όλοκληρο τó τάγμα της και τού τρίτου τάγματός ή γυναίκες φρουρούσαν ρουχα λευκά, όπως ή άρχηγία τους ή σινιόρα Λιββίνα Φουσίτα. Τά τρία αυτά τάγματα, που ήταν ωπλισμένα με λόγγες, ρόπαλα και σφενιόντες, σ' ανέτελεσαν κατά πολύ όστε να μίν παραδοθή ή ριδα τους στους έχθρούς της.

Πολυάριθμες επίσης είνε ή ένδοξες βασίλισσες ή όποιες σ' όυκόλοες στιγμές γά την πατρίδα τους έδειξαν όλοκληρο τó μεγαλείο της ήρωϊκής τους ψυχής. Παράδειγμα ή Αυτοκράτειρα της Αυστρίας Μαρία-Θηρεσία, ή όποια όταν κατά τó 1814, ή πατρίδα της ήπειλείτο από τέσσερους ίσχυρούς έχθρούς, τη Γαλλία και την Πρωσία, τη Βαυαρία και την Ίσπανία, συγκέντρωσε στο παλάτι της όλους τούς ευγενείς τού κράτους της, παρουσίασησε μπροστά τους κρατώντες στην άγκυλιά της τó διάδογό της, ό όποιος ήταν άκόμα νηπιό και τούς ελε: -

Έγκαταλείπεινή από τούς φίλους μου, κυνηγημένη από τούς έχθρούς μου, πολεμωμένη από τούς πιο στυγερούς μου συγγενείς, δέν έχω άλλο καταφύγιο έκτός από την πίστη σας και από την άνδρεία σας. Είς τηςρας σας παραδίδο τόν έναντό μου και τó παιδί μου, τούς άπογόνους αυτούς τών βασιλέων σας, από άπό σας προσμένον τη σωτηρία τους...

Τότε όλοι οι ευγενείς ένθουσιασμένοι από τά λόγια αυτά της βασίλισσας τους, τρέψησαν τά σπαθιά τους και φώναξαν:

— Άς πεθάνουμε γά τó ν β κ σ ι λ ε α μαζ, Μαρία Θηρεσία!... Δίπλα στη Μαρία Θηρεσία πρέπει να τοποθετήσουμε και την αυτοκράτειρα της Ρωσίας Αικατερίνη τη II, την όποια ό Γάλλος ιστορικός κόμη ντε Σεγκύ, παραβάλλοντάς την πρός τó σύζυγό της γράφει: «Φαίνεται πως ή τύχη, από ένα παρτίδοσο καρτίστο της, έδωσε σ' αυτόν τη δειλία, την άνουσία και την ταπεινότητα ένός εκ γενετής δούλου, ενώ τη γυναίκα του την έπροκάλεσε με πνεύμα, θάρρος και πυχμή ή δ ρ ο ς προσηρισμένου γά να γίνη κυβερνήτριας μεγάλου λαού!».

Μά μή νομίσετε δαι μονάγα ευγενείς γυναίκες άνεδείχθησαν ήρωϊδες. "Όχι, πάμπολλες ήρωϊδες έβγήκαν από τάς κάτω τάξεις, από τó λαό και τούς άστους. Παράδειγμα σχετικό είνε ή περίφημη 'Ιωάννα 'Ασει, ή όποια επί κεφαλής των άλλων γυναικών του Μπωβαί άντέταξε ήρωϊκή άμυνα κατά των έχθρών της πατρίδος της, από τούς όποιους μάλιστα κατόρθωσε να κυριεύση και μία σφαίρα. 'Επίσης ή κηπουρός Ζακελίνα Ρομπέν, όταν ή πατρις της — τó Σαιντ-Άμερ — πολιορκείτο από τούς 'Αγγλους κι' εκινδύνε να παραδοθή, έπέδix εγαν εξαντληθή τά τρόφιμα, κατόρθωσε με μία βάρκα τη νύχτα να έφοδισή την πολιορκουμένη πόλη, με κίνδυνο της ζωής της, και ν' άποσβίση έτσι την παράδοση.

Μά ή έποχή κατά την όποια, ή γυναίκες τού λαού στάθηκαν ήρωϊδες ήταν ή περίοδος της Γαλλικής Έπαναστάσεως και τού Μεγάλου Ναπολέοντος. Κατά τά ήρωϊκά αυτά γά τη Γαλλία χρονα χιλιάδες γυναικών είχαν καταταχθεί ως έθελονταί στο στρατό.

'Η σέζυγος του Γάλλου προέβου στο Σόφρας της 'Αρμενίας κ. Καρλιέ όταν έγιναν κατά τó 1835 ή σφαγές των 'Αρμενίων, άμφωντας την όψη και τó μισος τού λαού, έκανε διαμπαροσσε γά να σώσει από τη σφαγή τά άδρα θύματα της βαρβαρότητας.

της ζωής; της, πήγαινε πολεμοφόδια στους στρατιώτες τών πιο προζωρημένων χωρακομάτων. Στά Βόσγια πάλι μία γυναίκα έτέθη επί κεφαλής ένός σώματος έλευθεροσκοπευτών και πολέμησε με άνδρεία κατά των Γερμανών. Στο Στρασβούργο επίσης κατά τη διάρκεια του βομβαρδισμοστόχος τών Γερμανών ήταν τó τηλεγραφέιο. Έκει, παρέμεινε ή δις Βέικ ή όποια καθ' όλη τη βροχή τών όβιδων, έξακολουθούσε να παύνη τηλεγραφήματα, άψφώνοντας τó θάνατο!

'Απειρος είνε ό κόμη ή ήρωϊδες ή όποιες με την άνδρεία και την αυτοθυσία τους κατόρθωσαν να φανούν όχι μόνο χρήσιμες στην πατρίδα τους, άλλα και γά την σφύου πολλές φορές από τούς έχθρούς.

Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΩΝ ΓΑΛΛΩΝ ΣΤΟΙ ΠΟΛΕΜΟ.